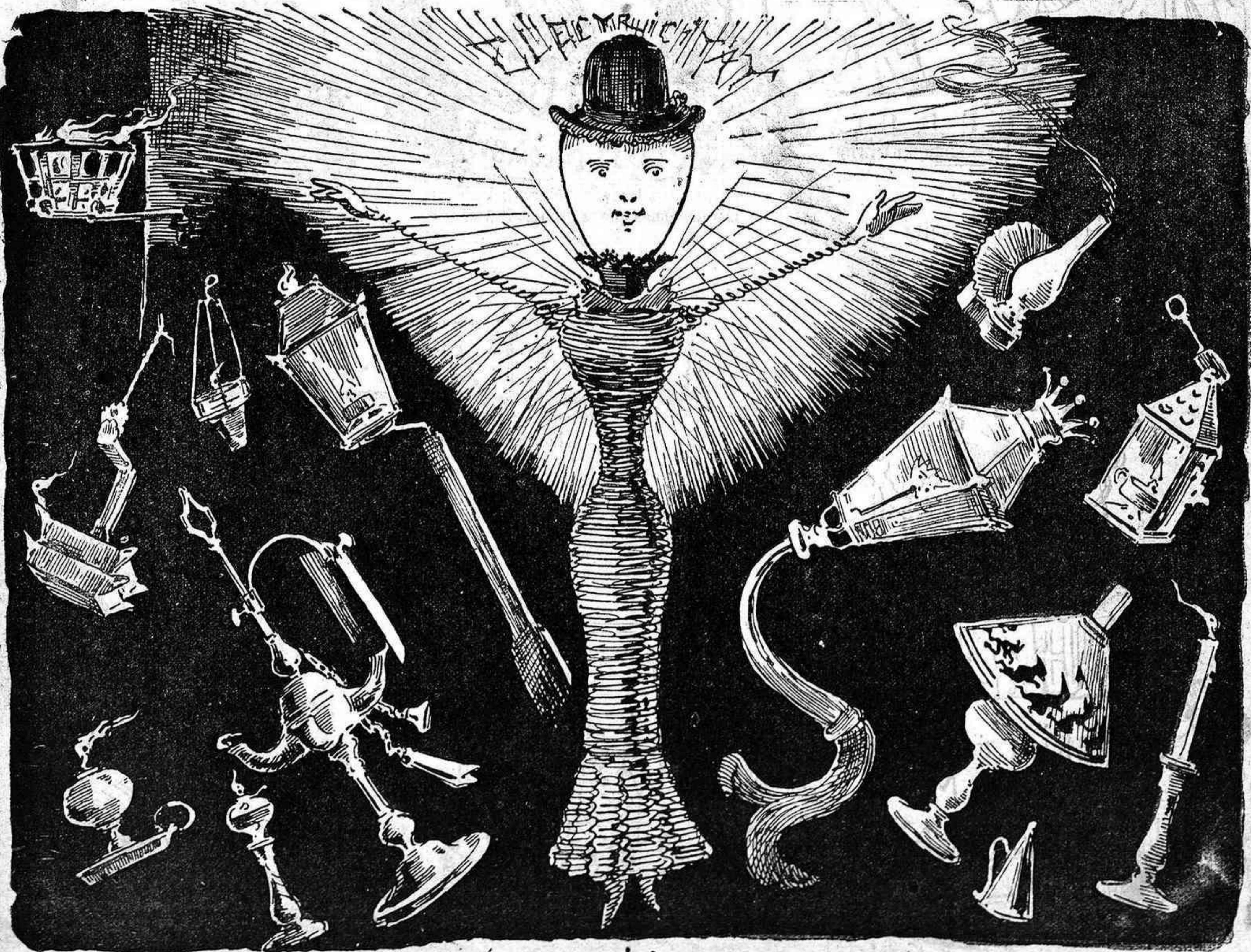

LO SIGLE DE LAS LLUMS.

Quant surt l'^e electricitat, tots los demés llums s'an malà cara.

D'AQUÍ D'ALLÀ.

Aquest any déu ser demòcrata.

Ho dich perque vá molt adelantat.

Encare 'm sembla que era ahir que nevava, y avuy ja venen granisats en tots los cafès, orxaterias y xocoterias.

Dilluns passat, lo carril de Sarrià, lo Rippet y 'ls traviás venian carregats de... vi: los xatos antichs y 'ls xatos nous passejavan lo garbo pels carrers de Barcelona al só de estrepitosa música, ab accompanyament d'atxas y ostentant aquellas clàssicas cullera y forquilla colosals...

Quan, segons conta, qui ho vá veure, per entremitj del reixat de ca la Ciutat, vá sortir una mà grossa y molsuda, al cap-de-vall de un bràs molt llarch, y 's vá sentir una véu que deya:

—Alto aquí... Aquest cubert es meu... Deixéume 'l desseguida.

Era 'l gegant.

Dilluns passat Pasqua, dijous que vè Còrpus.

Ja ho veuen, las festas se donan empentas: sembla que no hi sigan á temps.

Aquest any l' arcalde podrà estalviarse 'l gegant; lo senyor García la pena de haver de pentinarlo, y 'ls que 'l duhen lo perill de anar-se 'n de bigotis en la Baixada de la Presó.

Bastaria que en Rius y Taulet se posés d' acort ab en Rovira, l' empresari del Liceo.

—Vosté vágisen á Madrit, podrà dirli: obsequihi tant com vulgi al reys de Portugal; pero á nosaltres deixins en Rapp, encare que siga no més que pèl dia de Còrpus.

—L' home de més talla de la companyia?...

Precisament. Perque es de tanta talla 'l necessitén... Y després senyor Rovira, per vosté encara serà una ganga. A veure ¿cóm s' ho farà sinó per endurse 'n á 'n en Rapp á Madrit?... O bé ha de demanar un wagó exprés y si no 'n hi ha, 'l haurán de construir, y aixo 'l hi costarà un sentit, ó bé 'l pobre Rapp farà 'l viatge ab pena. Vintiquatre horas de anar encongit dintre del cotxe... ¡Que no té conciencia Sr. Rovira!...

Pero suposém que 'l Sr. Rovira —qu' es lo més probable— no 's vulga deixar convence. ¡Qué creuhen que 'ns quedarém sense gegant de carn y ossos?

¡Oh, no, de cap manerat...

Aquest any portarà 'l pit plé de crèus y las patillas estufadas de satisfacció. Caminarà pels carrers sense veure 'ls sots del empedrat, desde las alturas immenses de las sèvas glòries. La banda municipal tocarà 'l bombo: las trampas aniran davant, y 'ls regidors novament elegits 'l hi tiraran ginesta. ¡Pobres nanos!... ¡Que han de fer? ¡Qué foran sense 'l gegant?

Nota: lo senyor Cebrià està encarregat de daurarli las botinas.

* *

¿Qué no ho saben?

Estém amenassats de un gran cataclisme. Aquells antichs bandos que han passat á través de la història: los Patricis y 'ls Plebeyos de Roma, los Verts y 'ls Blaus de Constantinopla, los Güelfos y 'ls Gibelins de Italia; la Rosa blanca y la Rosa roja de Inglaterra, los Pachecos y Carvajales de Castella, los Narros y 'ls Cadells de Catalunya, los Jacobins y 'ls Girondins de la Revolució de Fransa, los Fabets y 'ls Tremendos de Manressa y are modernament los Puros y 'ls Cigarrillos, vull dir, los Carlins y 'ls Mestissos de la felís Espanya, no son res, ni representan res, al costat dels dos bandos que s' han format entre 'ls feligresos de la Parroquial Iglesia de la Mercé, disputant-se encarnisadament si aquella miraculosa imatje, ha de anar vestida ó despullada.

Los partidaris de despullarla han fet una exposició, suscrita per tota la gent de quartos de la parroquia.

Los partidaris de no tocarli la roba, capitanejats pèl rector, qu' es un gran capitá, y fins si massa m' apuran un gran cabecilla, no volen cedir de cap manera, y sostenen que sobre 'l vestit de fusta fet per 'l escultor del segle XIII, que vá fabricar 'l imatje, hi han d' anar aquells vestits enerostissats d' or, tant anti-artístichs, que fins tenen la forma de campana ó d' un embut.

Per lo que puga ser, bò serà qu' estiga previnguda la guardia de cal general: la sanch dels devots y 'l vi de las canadells se 'n pujan al cap molt fàcilment... y Déu nos ne guard de un ja està fet.

Jo, ab franquesa, sent aquella Verge patrona dels casaments, soch partidari de que la despullin.

* *

Saben que aquest dia, un pobre senyor del carrer dels Tallers al anar-se 'n á dormir ab la sèva esposa, vá trobarse un fulano sota 'l llit?

Problema: ¿era un lladre de diners ó un lladre de honra? (Istil romàntich).

Aquests cassos son molt difícils de definir: regularment l' home que s' amaga sota de un llit de matrimoni no explica las sèvas intencions.

Això 'm recorda un fet que vá passar en un poble que jo sé.

Havia arribat tropa; y á un capitá de carabiners van allotjarlo á casa del manescal. La manescala era una bona mossa... lo capitá, com á bon militar, aficionat á las conquistas... Lo manescal un tipò molt zelós.

—Ahí del matrimonio n' havia nascut... un noy. Llavors tenia de sis á set anys.

—Van parlarse d' amagatotis la manescala y 'l capitá?... Van ferse senyas?... Déu me 'n guard de incorre en judicis temeraris, que poden alterar la pau de una familia ben avinguda.

Es la una de la nit: lo noy que dorm en un catre á la mateixa arcoba dels seus pares se desverga, sent necessitat de fer alguna cosa, y crida als seus pares.

—Baixa tú mateix... corra maco, diu lo manescal despertantse.

Y 'l noy baixa y al inclinarse per pendre aquell moble de pisa que sota 'l llit sol posar-se, retrocedeix plé de espant, llençant un xiscle esgarrifós.

—¿Qué tens?... pregunta 'l manescal.

—¿Qué tens fill meu? Interroga la manescala.

—Hi ha un home... ¡A sota 'l llit hi ha un homem... crida la criatura.

Lo manescal salta á terra, la manescala tremola com la fulla al arbre.

En efecte sota 'l llit matrimonial hi havia un home acurruçat: lo capitá.

Situació terrible y veritat?

Lo manescal, fet un Oteló, va crusar-se de brassos, y dirigitse al intrús exclamá:

—Sab que 's necessita tenir ben poch judici perque un capitá, un home ab tants bigotis com vostè, se 'n vinga aquí de nit á fer pò á la pobre criatura?...

Nota: 'l manescal se deya Cornelí.

P. DEL O.

ORIENTAL.

Tafanejant, veurém que la débil claror que 's filtra per las escletxes de la porta, 'ns deixa filustrar la gallarda figura de Mah-mud Kam-Alich, ajassat sobre un catre oriental, digali otomana.

Està pesantlas de lliuras en lliuras. Somni d' Alá déu haverse apoderat de sa persona, y ell recompensa las merces del deu dels moros, roncant ab més salero que un tocino mallorqui.

De qué 'l hi serviria la panxa de rector, sinó per indicar que es un tranquil de primera, si entre 'ls alarbs pot estar tranquil un moro com ell, que té més donas enmagatzemadas que 'l sabi Salomon?

Pero... no ho fassan corre. D' entre totas las donas una 'l hi té 'l cor robat. Es Rhadspa, la hermosa, la divina Rhadspa, que quan s' ho proposa 'l fa ballar, com un arcalde 'ls regidors de la majoria. Pero ell, en canvi tot tau tau com sembla, es molt gelós, y 'ay de tota la moreria, si 'l hi succehis alguna pastarada! Capás fora de menjarse una llagonissa de Vich... 'eyl si sapigués de trobarne de verdaderas!

Veritat qu' es difícil guardar á una dona caya? Tot-hom sab los treballs que s' hi passan. ¡Van tan escasas las bonas pells!...

Una 'n té Mah-mud Kam-Alich, y á 'n aquesta una 'l hi afanan. Mentre dorm lo Sultan, en la forma indicada, la barjaulassa s' está sota una parra, y allá sota la parra 'l hi fregeixen.

—Júram Kartham, júram que 'm serás fidel, diu la sultana.

Y Kartham qu' es un moro de bona família, que 's dedica á derrotjar lo patrimoni y á donar mal-de-caps á las donas guapas, 'l hi jura.

—M' estimarás sempre?

—Fins á morir... Pero ay 'l tèu marit?

—No te'n posis cap pedra al fetje...

—Y si descubreix lo marro...

—No t' encaparris... jo 'l hi guardo secrets esparratrans... lo delataria y se 'n faria déu pedras.

—Tant terribles son aquests secrets?

—Figurat. En Kam-Alich menja... menja...

—Llomillo?

—Pitjor.

—Llangonissa?

—Pitjor... Menja butifarra negra del greixet.

Lo brétil de 'n Kartham fà com qui s' esparvera, sense pensar ab la mari-morena qu' està apunt d' armarse.

Damunt del emparrat hi ha una finestra: la finestra dona á las habitacions de Mah-mud, y com qu' es petita y alta, las aranyas se 'n han fet mestressas.

Lo xiú-xiú de sota la parra arriba fins á las orellas del moro y aquest després de fregar-se 'ls ulls, buscar las sabatillas y fer una rima de cuixins s' ensila y tréu lo cap. ¡Pobre Mah-mud! Ja cal que 't cordis bè las calsas si es que vols fer alguna etzagallada.

La sanch 'l hi monta á la testa, la cara se 'l hi ombla de trenyines, las escup... y quan véu la sèva deshonra, vá per enretirar lo cap, dona un gran tastorro, s' emballa 'ls cabells ab los claus de una gabià paradora, y perturba 'l dols colloqui dels amants de contrabando,

llansant un renech més recargolat que un ensenall, quan surt de la garlopa de un fadri fuster.

Veyám com se las compon mentres tant la descuberta parella.

Ella, ja se sab l' úlim recurs de las donas... Prop del pou desmayada.

Pero ell es un home de molta barra y en compte de guillar, se tréu la teya, l' esmola atrafegat á la pedra del safreig, y ab tot y tenir culpa, exclama:

—Baixa calsassas, baixa, que 't rentaré 'l cútis ab las unglas... ¿Qui dimontri t' ha encerat que fas aques-ta ganya?...

—¡Això encare! exclama Mah-mud, furiós. Si que baixaré y Alá 'm mati, sinó t' arreglo com un cargol a la patarrallada!... ¡Desvergonyit, descendent de gitans... fart de xaretlo!...

Y dihident això, pega estrebada: deixa mitja perruca entre 'ls claus, se fica las sabatillas y baixa las escalas més furios... que un municipal que corre al colegi d' Hostafrancs á votar per un mort, quan estan á punt de caure les quatre de la tarde de l' úlim dia de eleccions.

Mirinlos. Com si juguessen á l' aranya estira-cabells s' empayan l' un al altre. Tots dos ván moguts per un mateix sentiment: l' honor.

¡L' honor! com si suhant igual que uns camàlichs per las arenosas platxas de ca'n Túnis, haguessen de anar-lo á cercar dintre de algun molusco.

Kartam, corria com un boig, frisantse per arribar més aviat al lloc del desafio. Al bon Mah-mud, en canvi, l' ofech de que patia 'l feya deturar de 'n tant en tant, per aspirar la brisa marinesca. Per si no pogué més: lliscavan per las galtas grosses gotas de suor y pegant una patada á la serra y ensorantse fins á lligacama:

—¡Prou! exclamá... Bó es aquest siti per arreglarlos los comptes, y per Alá y per l' animeta de Mahoma 'l juro que aquesta nit seràs l' alegria de pops, sipiás y demés peixi-menutis de la mar salada!

—¿Que 'us han dut fideus Mah-Mud? pregunta Kartam. ¡Quanta retòrica! Ja 'us dich jo que si un espanyol vos sentia, 's pensaria que volià pescar algun districte.

—¡Prou!...

—Y massa.

Los dos moros se miran fit á fit, com dos galls á punt de picarse las crestas.

—Escolta, diu Kartam: avants d' estriparte, l' haig de cantar las quaranta. Tot Túnis sab perque estás tant grases... Si, tothom sab que menjas tocino... Y si jo 't deixés, Alá t' enviria la triquina.

—¡També ets d' aquests Kartham?...

—De quins?

—Dels que 's deixan encerar: al que t' ha dit que menjó carn prohibida, constéstali que del Boorn me portan las botifarres... que me las fán expressament... pero que son de bé, cap d' ase!

—Donchs mira explicaho á la Sultana Radspa, que ella m' ho ha contat, y més crèdit me mereix ella que tú ¡panarra!

Al sentir lo nom de la sultana en llabis del seu rival Mah-mud tot s' enarbola. Los dos moros se tiran l' un sobre l' altre, s' abrahan com dos gossos y s' omplàn de bolets, bufas, castanyas y patacadas. A lo millor Kartham llença un crit esgarrifós: volent fer us de la teya s' ha fet mal á la má, la sanch l' hi raja, y exclama:

—No val... no val... estich ferit.

Pero Mah-mud fà orellas de propietari, y tirantseli á sobre ab tot lo pés de una torre, exclama:

—No hi ha compassió per tú, Kartham... Besa per sempre més los grans de sorra d' aquest desert, ja que volias besar los llabis de aquella sorra que s' ha quedat desmayada al pou de casa.

Y ab unes estisoras de esquilar gossos, l' hi talla en rodó la esclofolla de la nou del coll.

D' aquesta manera tant tràgica 's consumà la venjança de Mah-mud Kam-Alich.

Y are, piadós lector, si la necessitat té porta algun dia per ca 'n Tunis, á buscar una ampolla d' aigua de mar per remey, dirigeixte á ia Puda de la Farola... A pochs passos trobaràs una espessor de figueras de moro... Donchs bè, pensa que sota aquelles figueras descansa la carcanada de Kartham.

TAU.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Al Lieeo s' han donat algunes representacions del Lohengrin, ó com si diguessim s' han donat uns quants aconteixements musicals.

Los enemichs de la música del porvenir ja 's baten en retirada: ningú que haja sentit la inmortala obra de 'n Wagner, pot ferli l' oposició. Antes tot eran contraixens avuy saborejada del modo que nos l' ha fet saborejar en Goula. Ja 'ns hem fet nostres als més acerrius enemichs del drama líric.

A propòsit de 'n Goula. Dimecres va haberhi l'seu benefici. No s'ne vull parlar perque 'n LEYANDRO s'ha compromès á dedicarli un article per la senmana entrant, article ab lo qual pensa despedirse de la notable companyia qu'hem tingut al Liceo.

... Al Principal ja 'ls dich jo que hi fan la primera pesseta. Pero s'ho val.

La companyia del Sr. Mario no sossega per donar novetats cada senmana.

Dimars á benefici de la actris Sra. Dolores Fernandez se va estrenar la bonica comedia en 3 actes.—*Las primeras armas*.

... A Romea fan las últimas badalladas. La tempora da s'acaba y l'amo del teatro ja comensa á prepararse per l'istiu.

S'han posat las obras de 'n Molas que fan riure molt y s'van fent beneficis per anar entretenint los pochs dias que quedan de temporada.

... *La Mascota, Bocaccio, Bocaccio y La Mascota.* Velshaquí la cansó enfadosa del Retiro.

La Empresa s'hi salva y no té gaires trenca-caps.

... A Novetats se preparam per comensar una temporada que 'ls amants del art dramàtic se 'n lleparán los dits. Nada ménos que tindrém plegats á D. Joseph Valero y D. Anton Vico.

¡Qué tal, quinas firmas!

Jo ja hi llegit lo repertori y desde que tinch us de rahó y vergonya (que fa mols anys) no havia vist un conjunt d'obras tan numerós y ben triat.

Preparinse y si no van á Novetats al ménos dos cops á la senmana, no 'm mirin may més la cara.

Lo primer de Juny debuta la companyia ab *La Aldea de San Lorenzo* ó b' *El alcalde de Zalamea* prenenenthi part l' eminent actor Valero.

... Al Espanyol hi tindrém en Calvo, qu' es l' altre gallito del teatro castellà. Madrit se queda sense actors: en cambi nosaltres ne tindrém de sobras y fins hi haurá nits que l'únic que sentiré serà no podernos fer dos trossos, per donar cumpliment als uns y als altres.

Diu en Vico:

—Junto con Pepe Valero,
Novedades me voy.

Y replica en Calvo:

—Y yo probaros espero
que si vos sois caballero,
caballero tambien soy.

¡Quin istiu!... ¡Quin istiu se 'ns prepara!...

Pero vaja, més suarán los actors treballant que nosaltres aplaudint. ¡Com que venen á ferse la competencia!

... Al Circo Ecuestre segueixen donantse funcions y estrenantse artistas. Lo clown Kips es un saltari de primera forsa. Ab un salt mortal s'empassa nou cadires ocupadas per nou personas. No tingan por que ho fassa l'general Serrano ab los nou ministres que seuenen á las poltronas. ¡Massa s'entrebancaria ab lo tupé de 'n Sagasta y l' lloron del general Martínez Campos!

Ha debutat una artista catalana. Es una nena de pochs anys y moreneta com lo pà moreno qu' es lo pà més gustós. Té uns ulls molt grossos, y camina pèl fil-ferro ab la mateixa facilitat que un parte telegràfic. Va ser molt aplaudida.

... Y are que som al rengló dels artistas catalans: me descuidava del Albeniz. Lo formidable Albeniz, ab aquell puny de ferro digne de Jofre lo Pelós, dimars á la nit vā repicar lo piano, de una manera admirable en lo gran teatro del Liceo. Lo teatro es gran; pero l'Albeniz l'omplia: aixó sí, he sentit á dir que l'piano, després del concert vā haver de ser conduhit al hospital en *bastante mal estado*.

No importa: Albeniz es un pianista com pochs n'hi ha: té una execució assombrosa, vertiginosa, ab una forsa de toro y una resistencia de envigat de ferro. Toçant lo piano, enlluherna y un hom' se pregunta:—Pero quants dits té aquest bon home? Déu com nosaltres; pero 'ls eleva al cubo.

Lo dia que 's moderi y que s'efreni; lo dia que husqui l'intim sentit de la música ab preferència á las dificultats que avuy persegueix y vens de una manera assombrosa, aquell dia (istil Pujol) «honrarà á la tierra que le ha visto nacer.»

O simplement lo dia que tinga alguna desgracia de familia: (are es un xicot massa tranquil). Llavors al ménos tocará ab sentiment.

N. N. N.

SANCH BLAVA.

Al cim d'un marge molt alt,
com á la lluna fent l'ós,
s'axeca altiu y orgullós
un gótic castell feudal,
ab torres grans y altaneras
y muralles al voltant,
que del vici gala fan,
puig son plenes de troneras.
En ell víu lo comte Arnol
cobrant delmes y primícies,
gosant del mon las delícias,

ab la sèva filla Sol:
qu' es lo content de la casa
per lo bonica y graciosa,
sino fós que neguitosa
està sempre tocant l'ase.

Es que del cor la té presa
un jove á qui estima ab fe,
molit guapo, sols que no té
ni un sol títol de noblesa.

Per això es que lo seu pare
ferm s'oposa á tals amors,
fent aixís qu'ella ab sos plors
se puga rentar la cara.

Mes per xó ella creu qu'un dia,
encar que ho vulgan privar,
ab ell se té de casar,
puig no vol quedar per tia.

Y en tantaixí sol pensarhi,
qu'ell pensà ab ella l'hi acut,
puig s'escriuen amenut
per via del ordinari.

Lo comte no la creu trista
ni sols observa un moment
de son rostre 'l sentiment;
perque 'l pobre es curt de vista.

Això es que la fá tanca
que 'l xicot té ja olvidat,
y si á algú sa má no ha dat,
no es per gor de ferla manca.

Es que merits y fets grans,
que tinga son gendre espera;
y sinó s'quedi soltera,
y que 's posi á vestir sants.

Puig de cap modo vol pendre
qui vinga de rassa esclava,
vol que tinga la sanch blava
lo qui passí á serli gendre.

Com si la sanch d'eix intent,
algún servey l'hi portés,
á no ser que la volgues
per pintá algún transparent.

Diu que no la vol casada
ab qui tinga sanch vermeilla,
puig sentne blava la d'ella
la dels fills, fora morada.

Mes la Sol, á tal rigor
l'hi replica á tota esona
que la noblesa més bona
no es á la sanch, sinó al cor.

Probantli que des la feixa
que á son cor posa entrebanch,
si b'fá alardes de sanch,
demonstra no tenir fetje.

—Jo haig de sortir ab la mèva
l'hi diu, per fi, mitj plorosa.
O seré la sèva esposa...
ó monja, si no soch sèva.—

Lo comte, al sentir aixó, zás...
l'hi planta revés tan gran,
que l'hi fa sortí al instant
un torrent de sanch del nas.

Mes... —Oh! sorpresa—diu ella
al contemplar la vestit
de rojas tacas tenyt;

—Aquesta sanch es vermeilla!

Aixó s'ón pare l'humilla,
puig de probarli b'acaba,
qu' es la sanch blava, una blava,
ó b'qu' ella no l'hi es filla.

—Sens' p'ò de que en engany caiga,
diu ella: —aixó l'hi ha probat
que ha viscut molt enganyat,
puig que la sanch no s'torna aiga.—

Confós lo comte, no sab
que contestá, ni que fè;
quant de prompte id'un papè
tréu una agulla de cap!

Airat, en la pantorrilla
se la clava, quedant curt,
puig véu que la sanch, l'hi surt
vermeilla com ása filla.

Convensut de son error,
testimoni darne vol
dihent á sa fil'a Sol,
que 's pot casá ab son amor.

—De ma noblesa lo brillo,
diu, á aixó no hi posa traba,
puig clà veig que de sanch blava,
tant sols ne té'l cocodrillo.

JULIA CARCASSÓ.

ESQUELLOTS.

S'ha obert una suscripció, entre 'ls admiradors del senyor Vidiella, per ferli un obsequi y donarli una mostra de la estimació que l'hi tenen pel seu indisputable talent artístich.

Si jo fós del eminent pianista, faria las paus ab lo senyor Pujol y l'hi diria:

—Escriví fors cartas com aquella, y aniré a partir.

L'Ajuntament ha comensat á discutir los pressupuestos, que pujan á 13.824,588 pessetas y 44 centims.

Aquests 44 céntims es un pico que 'm fá molta gracia.

—Si fossen 40 ó 45!... Pero 44. No haventhi moneda decimal, no sé com s'ho arreglarán per ferlo venir just.

*

*

Aquest dia á cala Ciutat, se presenta una comissió y demana al senyor Rius y Taulet.

—Está ocupat, respon un agutil.

—¿Qué sab si 'n té per molt?...

—No sé.

—¿Podria passarli un recado al ménos?

—No senyors.

—Déu tenir una ocupació molt grave...

—Si senyors... Està fentnos l'arrós.

L'arcade presidia la sessió en que 's discutian los pressupuestos.

A Port-Bou sembla que s'ha descubert un manantial de aiguas ferruginoses, sulfuroses y que se jo quantas cosas més.

Avis als casats.

Las aiguas de Port-Bou, per la sèva naturalesa han de reforsar la constitució humana.

Y pel seu nom... Vaja, cap á Port-Bou á buscar una bona cura.

Nits endarrera vā calarse foch en una cereria de la Plaça de Moncada.

En aquest cas si que podia dirse:

—No hi ha més cera que la que crema.

Dissapte passat varen fugir cinch presos de la presó de Igualada.

Tots cinch estaven acusats de robo.

Com que robavan per vici
y son una mala gent,
estranyo molt, francament
no robessin l'edifici.

El *Correo catalán* ocupantse de una gacetilla del Brusi, vā dir que l'director del *Diari* era un toro de cinch anys.

—Jesús, María, Joseph!...

Item més.

—Hi ha 260 rectors en lo bisbat de Barcelona. (Aquests datos son del Correo). D'aquests 260 rectors, 230 han protestat contra l'article «Pastor y Víctima». No més que 30 s'han negat á donar la sèva firma.»

O en altres termes:

«230 rectors del bisbat de Barcelona han baixat á la plassa, y 'ls 30 restants s'han quedat á veure 'ls toros desde l'tendido.

La corrida es molt animada.

Lo toro dona molt joch.

Y l'director del *Correo catalán* serveix las banderilles.

S'han presentat dos personas al president de la Diputació, manifestantli que tenian un procediment segur per matar la filoxera.

—Ay, ay! deya un pagés ¡també s'hi ha ficat la filoxera al palacio de la Diputació provincial?

Un dels del carretó vén un gos gros com un ase.

—Ja es mèul exclama, y l'hi tira l'llàs.

Pero l'gos dona estrebada y se n'empota al dependent de 'n Rius y Taulet. Aquell gos era una espècie de locomotora que ho arrastrava tot y l'home del carretó no tinguer més remey que deixar lo llàs ó si no 'l gos se l'endú presoner.

Lo soroll de la barreta de ferro, rebotent per l'empedrat donava alas al animal, que arribá triunfant á casa sèva ab lo llàs al coll.

Lo gos mereix una crèu del mérit militar.

Y l'dependent del municipi, quinze dies de carretó.

Sembla que l'empresari dels queviures de la presó, ha manifestat que no daria ni una patata podrida si no 'l pagavan.

A veure, á veure si succeirà lo de Mònaco.

Mònaco es una nació com un cop de puny.

Un particular acabava de ser condemnat á tres anys de presó.

Lo minstre de justicia, qu' es á la vegada president del tribunal, ascribá y fins escarceller, se 'n anà á trobar al príncep y l'hi digué:

—Altesa, tenim nn condemnat.

—Si... Me 'n alegro.

—Pero es lo cas que no sabém ahont ficarlo.

—Com! ¿No hi ha á la ciutat algun monument públic que puga servir de presó?

—Si: hi há l'antich convent dels Agustins, podríam arreglar un calabozo.

—Bueno, arregleho.

—Es que s'hi haurá de posar una porta ben groixa, ab forrellat y...

—¿Quan costaria?

—Treballs de mestre de casa: quaranta duros: manya, déu duros; vestit del condemnat, vint duros l'any: alimentació, set duros mensuals ..

—Fora, fora, anéu á trobar al prés y digueuli que s' escapuleixi: no estich per gastos.

* * *
Lo ministre cumplí l' ordre del príncep.

—Sa alteza serenissima usant ab vos de sa inagotable clemència, 'us deixa marxar.

—No, de cap manera, respon lo prés. Los metges me han aconsellat lo clima de Mónaco; vos m' hieu condemnat á tres anys de presó, y m' hieu de fer la vida tres anys. No passo per ménos.

No hi haguè més remey que treure 'l al carrer á viva forsa.

Un jove brega ab un puro d' estanch.

—Quin cigarro més dolent!

—No, al contrari, tè un caràcter angelical. No 'véus que no 's crema per res del mon?

Un brigadier envia un ordenansa á veure quina funció fan al Principal.

L' ordenansa troba que fan «Muérete y verás» y al donar la notícia al brigadier, se quadra, 's posa la mà dreta al front y exclama:

—Ponen Muérase V. E. y verá V. E.

QUENTOS.

A un mosso de quadra que 's llogava á casa de un capitalista, ván recomenarli al entrar que sobre tot procurès ser molt atent ab lo seu amo.

—Si tens molta urbanitat, ván dirli, cregas qu' en aquella casa hi faràs molts anys.

Lo mosso porta l' atenció fins al extrem que ván á veure:

L' amo:—Joan!

Joan:—¿Qué mana senyor?

—¿Com están los caballs aquest demati?

—Molt bè, gracias a vostè!

Contava un senyor que ha viatjat molt, lo següent:

—A l' Amèrica del Sud, hi ha tant poca seguretat que un dia vaig entrar á comprar un rellotje. Faig préu, m' entench ab lo rellotjer, y aquest, després de tocar la molla al rellotje, obra un calaix, tréu un estuig y l' hi fica; després tréu un altre bulto y me 'l dona junçt ab lo rellotje.

—¿Y qu' es això? pregunto.

Y ell me respon:—Un revolver.

—Ay, ay... ¿Un revolver?

—Si senyor: aquesta es la costum del pais: ab cada rellotje d' or hi doném un revolver per defensarlo.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Jo tinch á casa un primera que planta hu-dos á tothom: per dí á mon cusí son nom l' anomenan ab tercera.

Una nena molt pitera se torna quarta y primer per haber un dos-tercer del seu galanteador; pèl tot que tè gran dolsor es dos-un á un llaminer.

VICTORINO C.

II.

Lletra vocal ma primera, ma segona número es, lo que 's paga molt tercera y 'l tot nn cartaginés.

RAMON ROMANISQUIS.

MUDANSA.

La dida que 'm vá criá se diu tot posat ab a; un servidor de vostè me dich tot posat ab e; soch tintorè y per tenyí tinch la tot posada ab i; la noya qu' estimo jo se diu tot posat ab o; mes no ho digan á ningú, es una tot, pero ab u.

F. ANET.

QUADRAT NUMÉRICH.

• • • •
• • • •
• • • •
• • • •
• • • •

Omplir los pichs ab números que sumats vertical y horizontalment, dónquin un total de 30.

S. MAJ6.

TRENCA-CLOSCAS.

FALCA.

Combinadas aquestes lletras, formar una població de Catalunya.

HÈRCULES.

CONVERSA.

—Sabs que hi perdut lo dékim que varem comprar?

—Donchs mira, búscal.

—De remey no 'n veig cap per trobarlo.

—Potser lo vas perdre á casa...

—Ahont? diguis...

—Inútil: entre tots dos ho havem dit.

JOANET P.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6—Nom de dona.
5 6 4 2 3—Idem. idem.
4 6 3 2—Idem de home.
2 3 5—Amaniment.
6 3—Nota musical.
4—Una lletra.

GEROGLÍFICH.

X
L O O O O
II II II
P
III
O O O
..

SIMON DE SEDRUOL.

SOPUCLIOS

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

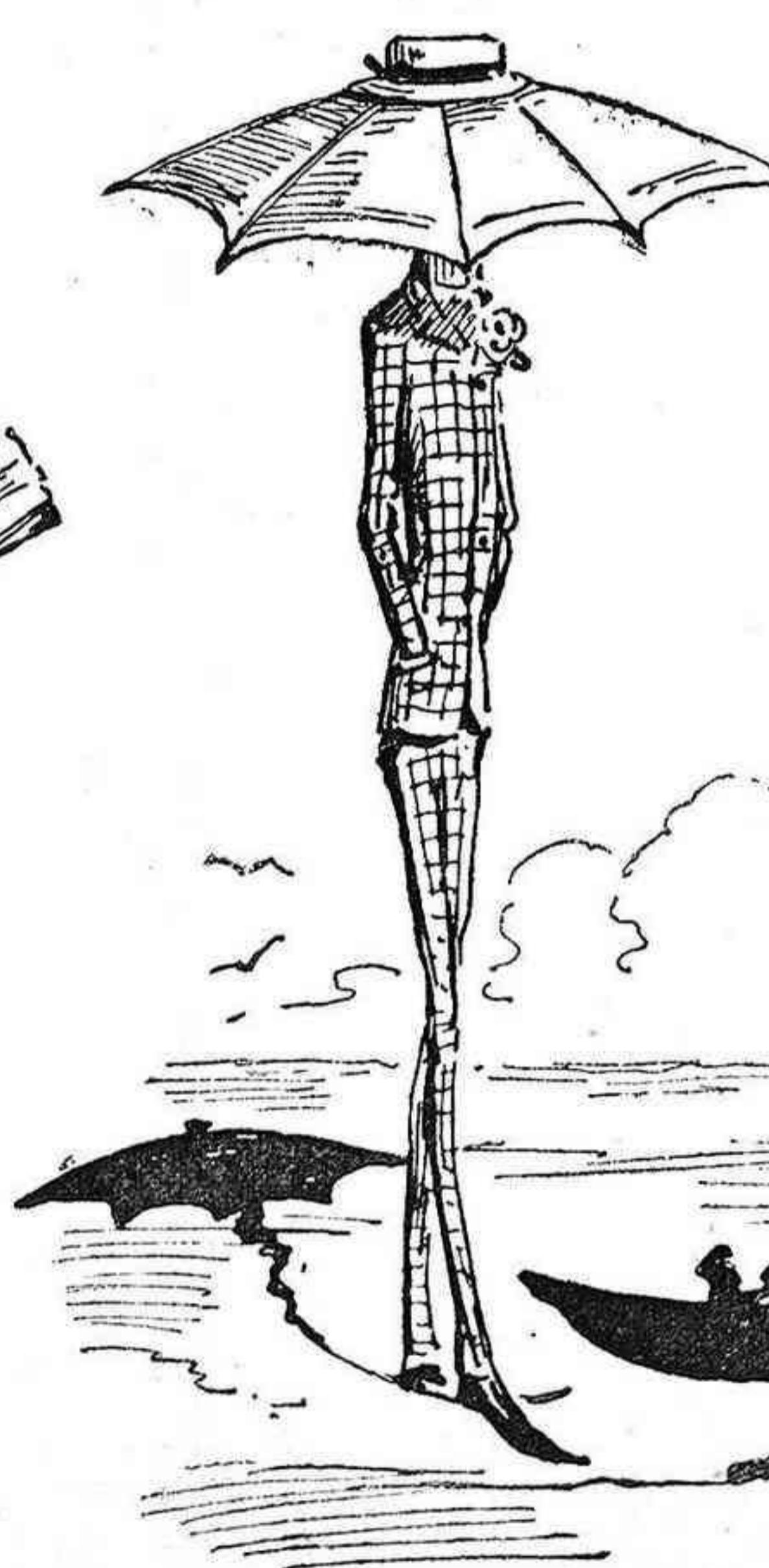
1. XARADA 1.—Sa-fa-ta.
2. ID. 2.—Se-bas-tià.
3. MUDANSA.—Nan-Nen-Nin-Non.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Las dos princesas.
5. CONVERSA.—Albi.
6. GEROGLÍFICH.—De la dona 'l consell.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatre, 21 y 23.

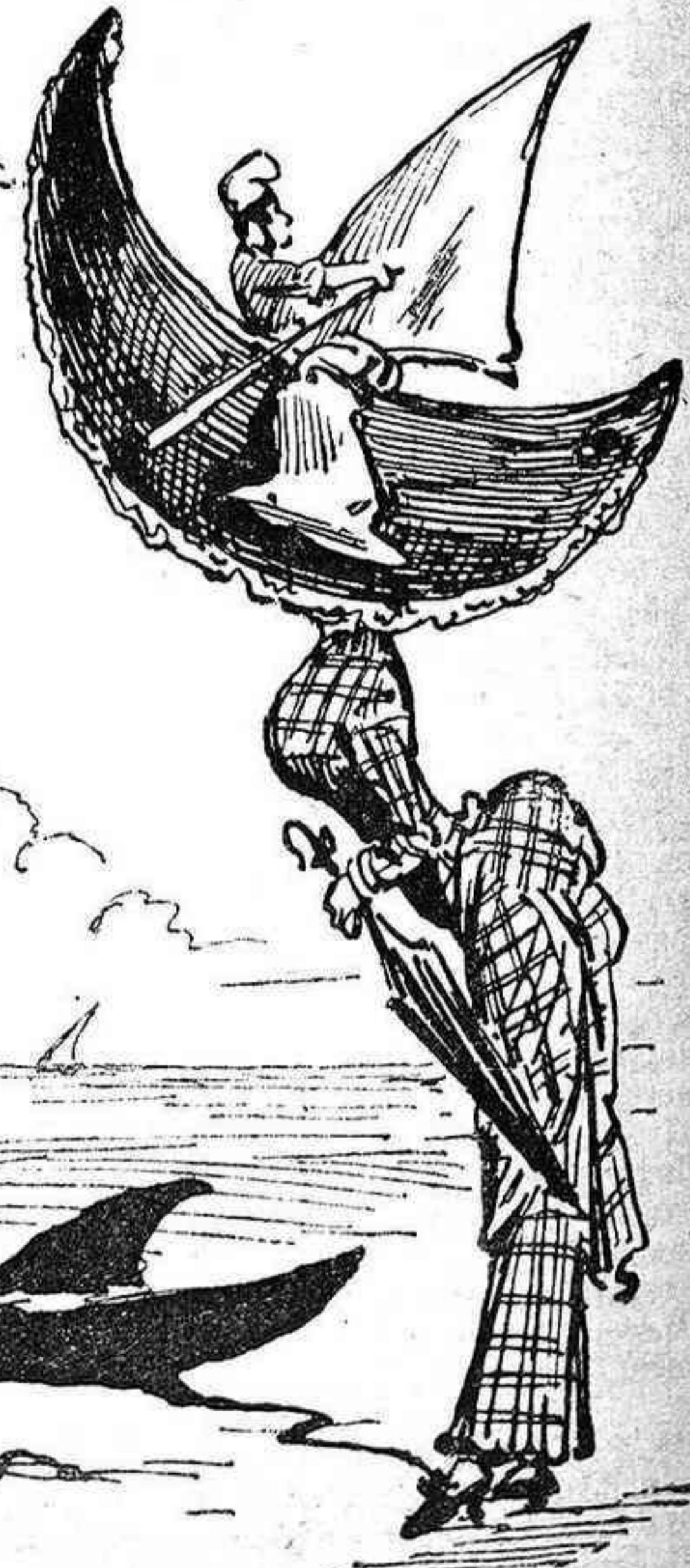
MODAS.

Economia de ninyeras.

L' home sombrilla.

Sombrero llanxa.